

El llarg estiu a casa

per Toni Roca

I

Ara tinc l'ombra de l'espectacle. Però el teu vestit, tot l'interior teu,
és crepuscle, nocturnitat de noces.

II

Praga (o Venècia) és tranquil·la, petita, oberta a la mar cada primavera
d'estiu.

III

Darrer mot, màscara cruel, expressió visual del dolor.
S'acosta, lenta i precisa, la nit de totes les nits retallant el paisatge
per la geografia ínfima i col·lectiva. Sant Joan, la festa, l'envelat...
Darrer mot, crueltat de la màscara. T'estimo.

IV

Infinita la ciutat, Praga és el marc exacte del desig. Verticalitat de l'aire,
i la humanitat porta el dol però la sang també. Més enllà de la teva roba interior,
les primeres llums del juliol. Estiu.

V

De vegades em llevo de matí i no trobo res de fascinant. Cert que els carrers
són plens d'activitats diverses però interminables, el gust salat de la mar
transporta i em transporta a l'altre cantó de la vida, el cafè és misèria absoluta
i la magdalena no té cap reminiscència proustiana.

VI

Sempre la crònica és provinciana, lenta, d'aire monòton. Amb ulls oberts,
torna l'espectre de la màscara i, per aquestes raons la teva crueltat, de vegades,
no té fi ni línies marcades. Llavors, em truques i la casa és buida. Però no de dolor.

VII

Fracturació del dolor, dispersió, matèria de l'ànima, fragment, essència de la vella
escola. Trencat el paisatge; nu i obert, l'arbre.

VIII

Transparència de l'aire. L'estiu viu i bull entre nosaltres, esclata la fruita i, al port, vaixells entren i surten, arriben i se'n van. La mar, una festa.

IX

A l'ombra del riu de sang, puc veure, vull veure, la ferida amb l'olor i el perfum. Hauré de passar pel quiròfan? Probable, probable.

X

Avui, no voldria dormir al Puig. És llarg l'estiu i aquest sol no recorda pas altres junys amb els dies blaus de la infantesa i la mare cridant tothora.

A BÈRGAM, UN TEMPS
(A Mario Arlati)

A Bèrgam, un temps, la cendra fou hivern del novembre; el bes, possessió del mot... Humitat a la pell vora l'evocació antiga de la ciutat industrial i noble. Era italiana, la paraula, i la pedra –memòria, presència, vigilància del segle–, també. Hi ha, però, el sentiment al cor, la fragilitat del vidre, la tènue temptació del vers conquerit per la pàgina de la sang, per la pàgina del treball de cada dia, de cada jorn. A Bèrgam, un temps, la història i la vida, el desastre de l'amor i la noia aquella encesa de colors... A Bèrgam, un temps, un espai de fragmentació, la quimera, la intimitat del cafè i l'exaltació pura i simple dels vins i dels menjars de la terra..., llavors l'olor de la botiga, un perfum irrecuperable de llibres, un sentiment de la vida que, lenta, passa amb l'oratge clar del capvespre. Aleshores, els amics, els companys aquells de poesia i viatge. Intimitat i conversa. A Bèrgam, un temps... Mario.

Eivissa, estiu 99
(Del llibre inèdit, *El llarg estiu a casa.*)